

על הרי גלבוע

ועצבת נוראה פגורה לבו לפקחה,
וכמו שפעת-דמעה אל גזרות פרצה.
ופתאום – וירעם קול גדול וחזק,
ואשון-העלטה הארץ הרים בזק.
אנכי הארץ למלה משפה,
מאפריו פוך רחיק הולך;
ממחילות רקבון על-מה הרגוזני?
אל-רכזות-החסים מה קצ'לעטני?
” – מודיע מאחר הלאן לקחתני
אלג'יד על עפרק פיום זה שמתבוני?
כלתי כל כמי בטעות מלחה,
ואשרי בביות בקר ביה לשטחה.
עם פלשת סבוני, בעתית-צלמות –
הרוח הרעה פרדוקני עד פער.
איש-האלים! מה אל יגעני?
כ' סר מעלי – מה אעשה? עגעני!
מדוע, בה, מלך על עפרק משלחתני,
מדוע מאפריו הלאן לקחתני?”
על מרים, איזן לך, אללים! צעטלו!
ממר אטה עמי, גם אטה, גם עמי!
כאשמרת הבקר בלי' קשות ושלח
על סוט קל הפעקה שב שאל הפעלה,
ופני תורי, אך בלבו אין מושך.
ובעני מתקנאות – פיאוש הנורא.

בתחשכת הליל בלי' קשות ושלח
על סוט קל עין-דורה בא שאול המלה.
ובאחד הבטאים או רבקה הופיע:
”פה תגאר – פגען לו סרשות הבוע.
” – אַתְּ בָּעֵלֶת-הַאֲנוֹב? – “כֵּן, אֲדוֹן, הַבָּנִי.”
– נָא קָסְפִּי בָּאוּבָן, אֶל הָרָה פָּרָאַנִּי!
עלטה... אֲשֶׁר זָעוֹת... בְּפִבְּהָ קָלְתָה,
ושמות כל חסדים ובלילה רותחת...
וונחיש: תפתל בין עשבי הפלשן
! – ז'חל, יתאבקו כל תימרות קעשן.
אכמעגל הקסמים, בפרקית משות,
שם יעמך הפלגה, לא לבו ינאות.
ויצורי ערפל אקלים גשוערים...
אללי הצעה על לחין גברים.
אף רוחן בו רפעה, גם נפשו דואבת.
מה ימס בו לבו וינבא הפעטה
ות'וי במקזה יUBLר, ואטוי...
”ההה? לה, להה ל! ! שפטני יכשי...
עלטה... אֲשֶׁר זָעוֹת... דָמְמָת הַשְׁפָת...
מעגל הקסמים וגשן הקלחת...
ויזכר הפלגה את בצע וועלויין,
אביב סלוז, טרם יקדרו עוד שמיין.
ותהומות מרהיבות עיני פקץינה:
פר גראב נפייע, אפרות תרעינה,
התקלה רום שחק, גם ריחות עדרנים.
אל מסת אל אלה, חסן פאלונים,
שם שלו ינות הרואה העלים,
אלג'ון רקדן פבקרים בטחים.
אך של� ובעם, אף פעה ופדר...
מה בעמו אלצלי פאמון קעדרן!
”אנכי, סמאשר, גם ברייא, גם רענן,
מי יטן אוכלה ואז אהי שאקן!”

וימת שאל ושלשת
בניו ונשא כליו גם כל-
אנשי ביום ההוא ייחדו
(שמואל א' ל"א, ו)

אחד אחד נפלו
גברים, בתקע
שופר אדרים על הר
גלבוע.

- עיפת, המלך, סב
אחרי הצנה, עוד כה
במנני, עלי' אגינה.
- ר' ז' ממן הימים
העו'ם.

תקע: חזקו ואמצו!
גבריםعمالים!

- בחצים ירמו ולא
ירקרו הנהן! עיפת,
המלך, עלי' השענה!
- לא עת להנפש! אין
פנא, התקען עוד
מורקים חניתות, עוד
היום הערלים.

תקע ויחלכו היושבים
על הכלים!

- י' קרבי החמה בי כלו חמtan.
הגד מה בפייר? – כי נפל יונתן.

- עוד שנים לי בנים פה במערכה, תנח על ראש מביא שנים הברכה. רבים ממן הימים הערלים.
תקע ויבאו השבטים הבדלים!

- אל נסוג מקום בו נעמדה, אל נוע. מה תגיד, המגיד? – גם מת מלכישוע
עוד לנו מלחמה, וקרבות עוד באים. כי נפל האחד, שם יפלו עוד שנים.

- ביום ממן הימים הערלים/ הבוז למשטינים ומגירים עצלים!

- על חרבך תפל, ואל תפל בידיו מה תגיד, המגיד? – כי מת איבנדבו / הוא מתו ולו תעמד האבן הראשה. נסיכים מנדבים
דבתם פי שלשה.

- ביום ממן הימים הערלים,

כבש ישראל, אם נשחת כרחלים?

נקע תקיעה גדולה תקוע ותקוע וישמעו העברים: דט! דט על גלבוע תקע נגביה, צפונה, קדמה יימה - תרגז הארץ ותרעד אדמה.
ב'ם ממן הימים הערלים:

לו! תפסו מקום של נופלים וכשלים!

אנשי-חיל חבָל

ויקומו כל-איש חיל וילכו כל-הלילה ויקחו את-גיות שואול ואת גיות בניו מחומרת בית שני, ויבאו יבשה וישרפו אותם שם: ויקחו את- עצמותיהם ויקברו תחת-האשלי ביבשה (שמואל א' ל"א, יב-יג)

ויקברו את-עצמותיהם תחת האללה ביבש (דברי הימים א' י', יב).

צעד צעד, גבר בצד איש/ אנשי-חיל חבָל מעבדי בן-קישׁ/ הם נשאים בשנים-שנתיים ובmonths/ באrieg מצרים את שלוש הגופות/ שלש גופות במשר, כל גופה באונה/ ורביעית נdagת - היא אחרונה/ הגופה בולוטת דרך הסדין/ אבר ואבר הדר כה - איש עדין/ יש נדמה, וככלו הוא גдол ורם/ מהיותו בלחם - במצפה - בעם, עד, עלי-זעינים וימי טובים/ טרם משוחחו שמן נביים/טרם הלבישוו ארוגמן ובוז/ עד לא יצא שם לו למדן ועד עוז. הם נתומים השכם בכבד הגיה/ הם נתומים אל עבר ישימון-ציה/ במשמעות הליש, בעקבות צבים/gabe למון דרך - צמאים רעים/ נכחם בטרש ובשדי-חטיים/ הרה: כי בעמק משאות פלשטיים/ לגאלעד יבשה... הנה הgalעד! כל הלילה אמש ירתקם כסד/ לא כשלה הרגל, יד לא מעלה/ במרחך - שם אשל... אשל או אלה?/ צעד בצד צעד, גבר בצד איש/ אנשי-חיל חבָל מעבדי בן-קישׁ/ עמוק... נחל מים... רכס הר... צלע/... הנה, שם מנגד, נזר האלה.

שםה יקברוהו - גברים-מלכים! / לא יציבו נפש, אבן לא תוקם. אשל יש כורת לו, יש נסור אלה/ - וימחק לנצח זכר להלה. איש לא ידענו, לא ימצא קברנו/ לא יחללו פלשטי בעוברו/. זר לא ייכרנו, אף לא בן-עמי/ ואפלן עבד זה בית-המלחמי/ יש מי יזכירנו ויספר לדוד/ זמר-הגלווע, כשבעין-דור / ליחיד המלך מתנבה-בעם.

